

er det rimeligt, at man er fritaget for at betale Bidrag for dem til Arbejdsløshedsfonden.

Ændringsforslagene til § 29 under Nr. 49 og 50 foreslaar en Ændring i Størrelsen af de Bidrag, som Arbejdsgiverne skal yde til Arbejdsløshedsfonden. Den laveste Grænse for et Bidrag pr. Arbejder forhøjes fra 2 Kr. til 4 Kr., Gennemsnittet nedsættes fra 10 Kr. til 8 Kr., og der fastsættes en højeste Grænse paa 16 Kr. aarlig pr. Arbejder. Vi har skønnet fra vor Side, at det var rimeligt at foreslaa disse Ændringer; hvorledes de vil virke i Praksis, kan vi ikke sige, men vi vil antage, det vil blive bedre, end hvis man ikke havde foretaget Ændringerne. Man har ogsaa her fra anden Side stillet Ændringsforslag af en noget anden Art, men jeg skal heller ikke komme ind paa dem paa nærværende Tidspunkt.

I Ændringsforslag Nr. 53 foreslaas Arbejdsløshedsfondens højeste Grænse, som i Lovforslaget er fastsat til 80 Mill. Kr., nedsat til 50 Mill. Kr. Vi har nemlig ment, at de 80 Mill. Kr. var et saare højt Beløb, og at man kunde nøjes med en højeste Grænse paa 50 Mill. Kr. Om det er absolut den passende Grænse, er selvfølgelig saare vanskeligt at sige, men jeg vil antage, at de 50 Mill. Kr. vil passe.

Ved vore Ændringsforslag bevarer vi altsaa Arbejdsløshedsfonden, og det er ret interessant at se, at alle Partier vel paa forskellig Vis har foreslaaet Ændringer, men at de alle sammen ønsker at bevare den Arbejdsløshedsfond, som er foreslaaet. Det viser sig saaledes, at naar det Spørgsmaal en Gang er rejst, er det ikke til at komme udenom, og det forekommer mig, man kun kan beklage, at man ikke i tidligere Tid, da der var mere Arbejde i Danmark og de store Virksomheder gik for fuld Kraft, fra den daværende Regerings og Lovgivningsmagts Side gik i Spidsen og kom med Lovforslag af den Art. Saa havde vi været bedre stillet i Øjeblikket overfor Arbejdsløsheden og den Krise, vi er ude i, end vi nu er. Det, at der er Tilslutning fra alle Sider til en saadan Fonds Oprettelse, selv om man er uenig om, hvor stor den skal være, peger paa, at det er rigtigt at oprette den, og saa havde det været endnu rigtigere, om det var sket i de Tider, da Pengene flød langt mere rigeligt, end de flyder nu, og Arbejdsløsheden var mindre.

Ændringsforslag Nr. 66 til § 31 raa-der Bod paa et Misforhold, som ikke

mindst ude paa Landet med Grund har været kritiseret i vide Kredse, nemlig dette, at en Sæsonarbejder i Løbet af ganske faa Maaneder kunde tjene en endogsaa overordentlig stor Indtægt, bruge den hurtigt og, naar den var forbrugt, ikke blot først faa sin forsikringsmæssige Understøttelse, som han selvfølgelig fuldt ud har Krav paa, men ogsaa faa Understøttelse gennem Hjelpekasserne. Det Forslag, der her er stillet, tager ikke Sigte paa de forsikringsmæssige Understøttelser. Naar en Mand har forsikret sig, har han Ret til at faa den Understøttelse, han har forsikret sig for, hvad enten han saa bruger Pengene paa den ene eller paa den anden Maade. Men noget ganske andet er det med Hjelpekassernes Tilskud. Det er efter min Opfattelse et Misbrug, at en Mand, der som nævnt har haft en meget stor Indtægt i Løbet af faa Maaneder, hvis han har opbrugt denne Indtægt og opbrugt sin forsikringsmæssige Understøttelse for det vedtægtsmæssige Antal Dage, saa bagefter kan komme til Hjelpekassen og faa Understøttelse. Dette sættes der nu en Bom for; en Mand, der har samme eller større Indtægt end den Mand, der maa arbejde maaske slidsomt hele Aaret igennem, bør ikke have noget Privilegium fremfor den anden paa at faa Understøttelse af Hjelpekassen, og derfor forekommer det mig berettiget, at vi har stillet dette Ændringsforslag. Der kan forhandles om Formen for det, men Indholdet af det forekommer det mig nødvendigt at faa gennemført; det, der rammes af det, forekommer det mig nødvendigt at ramme.

Ændringsforslag Nr. 84 til § 33 vedrører de Kursus, der foreslaas oprettet, og medens vi fra vor Side ganske kan slutte os baade til de kortere Kursus og til de længere Kursus, mener vi, at det Tvangsmoment, som findes i det forelagte Lovforslag, ikke behøves. Vi er ret overbeviste om, at der vil være saa mange af de arbejdsløse til Deltagelse i disse Kursus, at der vil kunne blive Tilslutning nok. Meningen er jo, at hvis der er arbejdsløse i een Branche, kan man ved saadanne Kursus faa dem uddannet til at udføre Arbejde i en anden Branche, hvor der maaske er bedre Udsigt til Arbejde. Jeg tror, det er et rigtigt Princip, og derfor fastholder vi det, men i Stedet for „skal“ indsætter vi Ordet „bør“. Det er maaske noget moraliserende, man plejer maaske ikke at bruge dette Ord i Lovsproget, men Meningen forekommer mig at være den rig-